

Arrest

nr. 246 532 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger afkomstig uit Bagdad. U bent een soennitische moslima van Arabische etnische origine. U verblijft in België samen met uw dochter M., geboren op 12 januari 2006 (CGVS ref. X, O.V. X).

Op 7 september 2015 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in waarbij u het volgende verklaarde: U huwde in 2004 met M.M.H., een sjiitische moslim, met wie u uw dochter kreeg. Sinds 2004 woonde u samen met uw gezin in Bagdad, wijk Nile, Palestine straat.

Uw broer kwam in 2004 te overlijden. Hij werd vermoedelijk door een militie gedood. In maart 2007 werd uw man door onbekenden beschoten. Hierop besloot hij om naar Syrië te verhuizen. U bleef met uw dochtertje bij uw familie tot uw reisdocumenten in orde waren en volgde uw man op 10 mei 2007 naar Damascus. In september 2007 werd u en uw man als vluchteling door het UNHCR in Syrië erkend. Omwille van het feit dat de broer van uw man kwam te overlijden en uw schoonouders hulpbehoevend zijn, besloot uw man in augustus 2008 terug naar Irak te keren. Na jullie terugkeer uit Syrië ging uw man opnieuw aan de slag bij het Ministerie van Openbaar Vervoer waar hij voorheen als taxichauffeur werkte. Na zijn terugkeer kreeg hij een administratieve functie. In 2013 blies iemand zichzelf voor de deuren van het ministerie, waar uw man tewerkgesteld is, op. Hierbij kwamen twee bewakingsagenten om het leven. Door de verslechterde veiligheidssituatie in uw wijk en de omliggende omgeving groeide bij u de overtuiging dat jullie Irak moesten verlaten om uw leven en dat van uw dochter veilig te stellen. Meermaals probeerde u uw man te overhalen om samen te vertrekken, maar hij verzocht u steeds te wachten. In april 2014 was uw man gewonnen voor het idee om Irak te verlaten en brachten jullie de nodige documenten in orde. Halverwege de maand mei keerde uw man echter niet huiswaarts. Omdat u niet terecht kon bij familie en omwille van het gebrek aan veiligheid in Irak besloot u eind mei om samen met uw dochtertje Irak te verlaten. Op 29 mei 2014 kwam u in Turkije aan en verzocht u bij de UNHCR Ankara tot een erkenning als vluchteling. Enkele weken later nam uw man telefonisch contact met u op. Hij vertelde u dat hij gearresteerd was geweest en enige tijd – zonder gekende reden – werd opgesloten. U en uw dochter werden op 18 mei 2015 door de UNHCR Ankara erkend als vluchteling. Omdat de procedure zo veel tijd in beslag nam en u geconfronteerd werd met gezinnen die reeds een viertal jaren aan het wachten waren op een toewijzing naar een veilig land, drong u bij uw man aan om zijn akkoord te geven om u clandestien naar Europa te laten doorreizen. Na een viertal maanden ging hij akkoord en ondersteunde hij u financieel om de reis te kunnen bekostigen. Op 17 augustus 2015 verliet u Turkije en reisde u clandestien naar Europa. Op 5 september 2015 kwam u in België toe. Twee dagen later verzocht u om internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties.

Op 11 juli 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen (RvV) vernietigd op 13 januari 2017 omdat u nieuwe elementen naar voren bracht die het CGVS niet had onderzocht: uw echtgenoot zou zich inmiddels van u laten scheiden hebben en daarna uw broer hebben vermoord. Begin 2016 zou immers A.A.N., een naar België gevluchte Irakees die bij u ongewenste avances had gemaakt, naar Bagdad teruggekeerd zijn. Hij zocht er uw man op en maakte hem wijs dat u een bedriegster was en dat u een slechte reputatie had in het opvangcentrum van Elsenborn. In navolging van de moord op uw broer Y. werd u ook verstoten door uw stam.

Na onderzoek van deze nieuwe elementen nam het CGVS op 27 juni 2017 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 9 augustus 2018 (arrest nr. 207611).

Uw dochter M. diende vervolgens op 27 augustus 2018 een eigen verzoek om internationale bescherming in als begeleide minderjarige. Zij vreesde in Irak te worden uitgehuwelijkt aan haar neef aan vaderszijde. Zij haalde ook aan dat zij van haar familie aan vaderskant niet meer zal mogen naar school gaan, sporten, of de kledij dragen die zij wil. Zij vreesde ook dat zij van hen niet mag bidden als soenniet. Daarnaast vreesde zij ontvoerd en vermoord te worden in Irak. Daarenboven had zij schrik voor aanslagen in Irak.

Het CGVS verklaarde het verzoek van uw dochter op 25 februari 2019 niet-ontvankelijk. Het beroep dat zij aantekende tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen op 2 september 2019 (arrest nr. 225564).

Zonder teruggekeerd te zijn naar uw land van herkomst, diende u op 2 oktober 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U haalt aan dat uw ex-echtgenoot inmiddels overleden is. Hij stierf op 18 februari 2018. Uw zus F. bracht u op de hoogte van het overlijden van uw ex-echtgenoot. U bent inmiddels opnieuw getrouwd met een in België erkende vluchteling van Iraakse oorsprong, S.S.A. (CGVS ref. 15/11772). Op 18 augustus 2018 zijn jullie religieus gehuwd.

De administratieve procedure om het huwelijk wettelijk te laten registreren is nog niet afgerond. U bent zwanger en de bevalling is voorzien op 10 juli 2020. U verwijst naar de asielmotieven die u eerder hebt aangehaald. U vreest nog steeds vermoord te worden door uw familie en uw stam die u verstoten heeft. Ook de stam van uw ex-man heeft u verstoten. U vreest bij terugkeer naar Irak het hoederecht over uw dochter M. te verliezen en u denkt dat de familie van uw ex-echtgenoot haar van u zal afnemen. De halfbroer van uw ex-man, N., heeft al een juridische procedure daartoe ingesteld en heeft de voogdij verkregen over M.. U haalt ook aan dat uw nieuwe gezinssituatie u in de problemen zal brengen in Irak. Het is volgens u in Irak ongehoord om zwanger te worden binnen een religieus huwelijk. U zult niet kunnen aantonen hoe uw tweede kind verwekt werd. Uw zwangerschap zal beschouwd worden als een illegale of officieuze zwangerschap. U bracht uw familie niet op de hoogte van uw tweede huwelijk omdat u met hen geen contact onderhoudt uitgezonderd met uw zus. Het feit dat u gehuwd bent zonder toelating van uw familie en uw stam zal uw problemen met uw familie alleen nog maar erger maken. Daarbij is het ook onaanvaardbaar binnen uw religie en cultuur dat u een nieuw samengesteld gezin vormt waarbij uw nieuwe partner, die tot een andere stam dan de uwe behoort, samenleeft met uw dochter uit uw eerste huwelijk. U herhaalt daarnaast ook enkele motieven die uw dochter reeds zelf heeft ingeroepen in het kader van haar eigen verzoek, namelijk dat M. uitgehuwelijkt zal worden, dat zij verwesterd is en niet meer zou passen binnen de Iraakse maatschappij.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: uw nieuwe identiteitskaart afgeleverd op 8 oktober 2018 te Bagdad, een kopie van een uittreksel van de burgerlijke stand van 25 juni 2019, een kopie van de overlijdensakte van uw ex-echtgenoot, een zwangerschapsattest, een kopie van de verblijfstitel van uw nieuwe echtgenoot, foto's van uw huwelijksfeest, een video van uw verloofsfeest en een attest van uw islamitisch huwelijk.

Op 7 februari 2020 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen en het door u neergelegde zwangerschapsattest blijkt immers dat u zwanger bent met voorzien bevallingsdatum op 10 juli 2020. Op het moment van het persoonlijk onderhoud was u reeds enkele maanden zwanger, maar bleek niet dat uw zwangerschap u zou verhinderen om gehoord te worden door het CGVS. U gaf zelf aan dat u regelmatig een pauze zou nodig hebben omwille van de zwangerschap (CGVS, pg 2). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u een extra pauze toegestaan op uw verzoek (CGVS, pg 7). Toen u leek aan te geven dat u honger kreeg, werd u gevraagd of u nog een korte pauze wenste om iets te eten, maar dit vond u niet nodig en u zette het gesprek liever verder (CGVS, pg 16). Er werd u ook toegestaan om even recht te staan tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, pg 16). Voor het overige drongen zich geen bijkomende of specifieke steunmaatregelen op en kende het persoonlijk onderhoud een normaal verloop. U gaf aan dat u de vragen en de tolk goed begrepen had en u had geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, pg 18). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

In de mate dat u uw tweede verzoek steunt op de motieven die u al uiteen gezet hebt bij uw eerste verzoek, namelijk dat u vreest vermoord te worden door uw stam en de stam van uw ex-man, dient benadrukt te worden dat deze elementen reeds onderzocht werden door het CGVS en ongeloofwaardig werden bevonden. U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek dat u niet kon terugkeren naar Irak omdat u niet langer welkom zou zijn bij uw eigen familie en uw schoonfamilie. Als reden daarvoor haalde u aan dat een naar België gevluchte Irakees, A.A.N., toenadering tot u had gezocht in het opvangcentrum van Elsenborn en toen hij uiteindelijk terugkeerde naar Irak uw echtgenoot had gecontacteerd en hem verteld had dat u een reputatie had in het opvangcentrum, waarna uw man tot de echtscheiding overging.

Uw man zou dan uw familie opgezocht hebben om de scheidingsakte te tonen en te zeggen dat hij jullie dochter M. terug wilde. Tijdens dat bezoek zou hij dan uw broer Y. vermoord hebben. In de nasleep van de scheiding en de moord op Y. zou uw stam u verstoten hebben. Uw verklaringen over deze gebeurtenissen die de kern van uw relaas uitmaken, bleken echter vaag, ontwijkend, bevreemdend, tegenstrijdig en onaannemelijk te zijn. Er werd ook vastgesteld dat volgend uit de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw scheiding, de dood van Y. en de verstoting door uw stam, er evenmin geloof kon gehecht worden aan uw bewering dat u verloochend zou zijn door uw eigen familieleden. De problemen met uw eigen familie zouden een gevolg zijn van het feit dat uw echtgenoot uw broer zou vermoord hebben en u gaf aan dat het contact met uw familie stil viel sedert de dood van Y., omdat zij u daarvan de schuld geven. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd en u tekende geen cassatieberoep aan binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn, zodat alle beroepsmiddelen uitgeput zijn en de beoordeling van uw eerste verzoek is komen vast te staan. U blijft in het kader van uw huidige, tweede verzoek vast houden aan deze motieven en u houdt in weerwil van de vele pertinente vaststellingen die maakten dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw relaas vol dat u toen de volledige waarheid hebt verteld (CGVS, pg 5). Dit maakt dat uw algehele geloofwaardigheid reeds in ernstige mate aangetast is.

U herneemt uw vrees dat uw dochter van u zal afgenomen worden bij terugkeer naar Irak en u voegt toe dat N., de halfbroer van uw man, na het overlijden van uw ex-man in februari 2018, juridische stappen heeft ondernomen en de voogdij over M. heeft verkregen. U brengt deze vrees dat de familie van uw ex-man uw dochter zal opeisen nog steeds in verband met het relaas dat u uiteen zette bij uw eerst verzoek en dat ongeloofwaardig werd bevonden. Immers wanneer u gevraagd wordt waarom de familie van uw overleden exman uw dochter zou opeisen, antwoordt u dat zij zo zijn, dat ze geen kinderen bij de vrouwen laten en dat ze los daarvan u zien als een slechte vrouw, waarna u bevestigt dat dit te maken heeft met de problemen die u eerder aanhaalde in verband met A.A.N. die roddels over uw verspreidde toen hij terugkeerde naar Irak (CGVS, pg 10). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U legt geen enkel begin van bewijs neer ter staving van de juridische procedure op basis waarvan N. het hoederecht zou verkregen hebben. Daarenboven zijn uw aanvullende verklaringen op zich ook weer allerminst concreet en gedetailleerd te noemen. U wist niet waarom precies N. de voogdij gevraagd had, want u was er niet bij, maar u geeft als mogelijke redenen dat hij haar dichtste verwant is en dat hij het misschien deed voor de erfenis of voor een pensioen dat hij dan zou kunnen krijgen (CGVS, pg 14). U moest zich op dit punt dus beperken tot veronderstellingen. U zou te weten gekomen zijn dat N. de voogdij verkregen had doordat leden van de familie van uw ex-man uw familie bezocht hadden (CGVS, pg 14). U kon echter met geen mogelijkheid dit gesprek in de tijd situeren. U kon zich echt niet herinneren wanneer dit gesprek over de voogdij plaats vond en u zou niet continue contact hebben met uw zus en zij zou u geen datums geven als ze u informatie geeft (CGVS, pg 14). Nochtans lijkt dit de enige concrete nieuwe gebeurtenis te zijn in verband met de voogdij over uw dochter, zodat toch zou verwacht worden dat dit u zou bijblijven en dat u alles in het werk zou stellen om hier meer concrete informatie over te bekomen via uw zus of via andere familieleden. Evenmin kon u vertellen wanneer u zelf het nieuws vernomen had. U bleef uiterst vaag en zei dat het niet zolang geleden was (CGVS, pg 14). Vervolgens werd u gevraagd te omschrijven wat niet zolang geleden voor u betekent en om bij benadering te zeggen of dit over enkele dagen, weken of maanden gaat (CGVS, pg 14). U kon eerst geen antwoord geven op deze vraag en u begon meteen over uw zwangerschap, dat u daar nu mee bezig bent en met uw schoonvader, uw dochter en uw documenten, waardoor u geen data kunt onthouden. Vervolgens poneerde u dan dat het twee maanden geleden was, zoiets, maar u was er niet zeker van (CGVS, pg 15). Het gegeven dat u zwanger bent en dat u veel bezigheden of bekommernissen zou hebben, kan niet aanzien worden als een afdoende verklaring voor uw bijzonder vage verklaringen over het vernemen van voor u zeer belangrijke informatie omtrent het hoederecht over uw dochter. Het kan daarbij niet als geloofwaardig beschouwd worden dat u enkel hier en daar iets kan vernemen via uw zus en dat u daardoor weinig informatie kunt geven, vermits u het verbreken van het contact met de rest van uw familie nog steeds verbindt aan ongeloofwaardig bevonden motieven (CGVS, pg 7).

Hierbij aansluitend kan er logischerwijs evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u uw familie niet op de hoogte zou gebracht hebben van uw huwelijk in België en uw zwangerschap. U verklaarde dat u hen niet vertelde over uw huwelijk met S.S.A. omdat u geen contact hebt met uw familie en dit omwille van de redenen die u eerder al uitlegde en dat er geen andere redenen zijn (CGVS, pg 7). Bijgevolg kan enkel maar vastgesteld worden dat u geen zicht biedt op de werkelijke houding van uw familie ten opzichte van uw huwelijk in België en uw nieuwe gezinssituatie.

U geeft immers geen geloofwaardige reden voor het niet inlichten van uw familie over uw huwelijk. Hierdoor maakt u het door uw eigen houding onmogelijk voor het CGVS om een correcte inschatting te maken van de eventuele gevolgen van uw nieuwe gezinssituatie. Uw hypothetische vrees dat uw familie u zal vervolgen bij terugkeer naar Irak omdat zij uw zwangerschap als een illegale zwangerschap zullen beschouwen doordat u nog niet wettelijk gehuwd bent en dat het onaanvaardbaar is dat uw dochter samenwoont met uw nieuwe echtgenoot die tot een andere stam behoort, kan dan ook niet voor waar aangenomen worden. Het is evengoed mogelijk dat uw familie uw huwelijk met S.S.A. wel goedkeurt en ondersteunt en in dat geval zou u helemaal niets te vrezen hebben omdat u hertrouwd bent. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met deze bevindingen en er werd u een extra kans geboden om alsnog de volledige waarheid te vertellen over uw relatie met uw familie. Daarop gaf u enkel aan dat u het nu niet kon toelichten en dat het is omdat u gaan trouwen bent zonder hun toestemming, zonder het er met hen over te hebben (CGVS, pg 16). Er werd u vervolgens nogmaals uitgelegd waarom uw verklaring dat u geen contact hebt met uw familie niet kon aangenomen worden en er werd u gevraagd of er mogelijks een andere reden was of een element dat u nog niet eerder had verteld (CGVS, pg 17). U herhaalde dat er geen andere problemen zijn en dat u de waarheid sprak (CGVS, pg 17). Ook na overleg met uw advocate bleef u bij uw verklaringen en gaf u een bijkomende uiteenzetting over waarom uw familie uw tweede huwelijk nooit zou aanvaarden indien ze ervan op de hoogte zouden zijn (CGVS, pg 17), zonder evenwel zicht te bieden op de effectieve en concrete reactie en houding van uw familie ten opzichte van uw huwelijk in België. U bent er als verzoekster toe gebonden zicht te bieden op uw reële situatie en u blijft op dat punt schromelijk in gebreke ondanks alle extra kansen die u geboden werden tijdens het persoonlijk onderhoud. U hebt de problemen die u vreest te krijgen met uw familie omwille van uw nieuw huwelijk in België geenszins concreet aannemelijk gemaakt.

Los van de specifieke situatie met uw familie en ex-schoonfamilie, waar u geen zicht op biedt, kan er niet zonder meer aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Irak problemen zou krijgen met derden omwille van uw nieuwe gezinssituatie. Er is immers geen enkele concrete indicatie dat derden buiten uw familie of ex-schoonfamilie op de hoogte zouden zijn van uw huwelijk en zwangerschap en dat zij kenbaar gemaakt zouden hebben dat zij uw persoonlijke situatie als een probleem beschouwen, laat staan dat er sprake zou zijn van enige concrete dreiging vanwege vreemden (CGVS, pg 7). Het loutere gegeven op zich dat u hertrouwd bent en nu in België samenwoont met uw man, uw dochter en dat er een kindje verwacht wordt, kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Wat het gegeven betreft dat uw echtgenoot de vluchtelingenstatus heeft verkregen in België, dient er op te worden gewezen dat het doel van de procedure naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de betrokkene bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf omwille van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Het principe van "eenheid van familie" staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Elk verzoek om internationale bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij onder andere rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker en de specifieke gegevens eigen aan elk dossier. Uit uw verklaringen kwam geenszins naar voor dat u in Irak vreest vervolgd te worden omwille van gedeelde asielmotieven met uw echtgenoot. Jullie band is pas in België gevormd en u haalde op geen enkel moment een vrees aan die gerelateerd is aan de motieven op basis waarvan uw partner het vluchtelingenstatuut werd toegekend. U was slechts heel summier op de hoogte van de problemen die uw nieuwe echtgenoot kende in Irak en u verklaarde dat hij u niet op de hoogte bracht van zijn specifieke motieven en u enkel vertelde dat hij politieke problemen had. Daarnaast merkte u ook op dat hij littekens heeft en toen u daarnaar vroeg, deelde hij u mee dat deze het gevolg zijn van een vasthouding in de gevangenis. (CGVS, pg 9). Waar u aanhaalt dat u hier nu een nieuw gezin en een nieuw leven hebt, moet aangestipt worden dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. U dient zich desgevallend dan ook tot de geëigende procedure te wenden om uw verblijf in België in regel te stellen op grond van uw huidige gezinssituatie. U bleek op de hoogte te zijn van het bestaan van de mogelijkheid tot gezinshereniging, maar u had nog geen stappen in die richting gezet omdat u dacht dat u dan uw aanvraag zou moeten indienen vanuit het buitenland (CGVS, pg 12).

Aangaande de vrees die u aanhaalt in hoofde van uw dochter M., namelijk dat zij verwesterd is, dat ze hier naar school gaat, dat ze zich niet meer kan aanpassen aan een leven in Irak, dat ze haar gaan uithuwelijken, dat ze geen hoofddoek wil dragen, dat ze wil studeren, dat ze houdt van sport en dans en een Europese kledingstijl verkiest, dient opgemerkt te worden dat uw dochter dezelfde elementen reeds heeft aangebracht in het kader van haar eigen verzoek dat zij als minderjarige indiende. Haar verzoek werd niet-ontvankelijk bevonden door het CGVS en het beroep dat zij aantekende tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV (zie kopie van het arrest dat toegevoegd werd aan uw administratief dossier). U brengt geen nieuwe elementen aan die afbreuk doen aan de voorgaande beoordeling van deze asielmotieven in hoofde van uw dochter. Het louter herhalen van de motieven die uw dochter reeds aanbracht wijzigt dan ook niets.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw nieuw huwelijk dat u staft aan de hand van een kopie van de verblijfstitel van uw partner, foto's van huwelijksfeest en verloving, een video van de verloving en een kopie van de religieuze huwelijksakte, wordt op zich niet betwist door het CGVS. Uw zwangerschap die u aantoont met een medisch attest staat ook niet ter discussie. De kopie van een uittreksel van de burgerlijke stand kadert eveneens in uw nieuw huwelijk in België en hebt u aangevraagd om aan te tonen dat u ongehuwd was om opnieuw te mogen trouwen. Waar in het kader van uw eerste verzoek werd vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw echtscheiding, dient opgemerkt te worden dat op heden wel kan aangenomen worden dat u geen koppel meer vormt met uw eerste echtgenoot, maar dat dit niet weg neemt dat u geen zicht biedt op het concrete verloop van de opeenvolgende gebeurtenissen daar u blijft vasthouden aan een versie van de feiten die manifest ongeloofwaardig werd bevonden. Uw nieuwe identiteitskaart staft uw identiteit en nationaliteit en vormt een indicatie van uw status als weduwe (CGVS, pg 5). Het feit dat u tijdens uw verblijf in België er toch nog in geslaagd bent een nieuwe Iraakse identiteitskaart te verkrijgen, vormt een bijkomende indicatie dat u wel nog contact onderhoudt met uw familie. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt dat het niet mogelijk is of minstens heel erg moeilijk is voor vrouwen om aan identiteitsdocumenten te komen zonder de goedkeuring en medewerking van een mannelijk familielid. Zelfs indien u een advocaat inschakelde om voor u documenten te regelen teneinde uw huwelijk in België te kunnen laten registreren (CGVS, pg 6), zal u naar alle waarschijnlijkheid de medewerking moeten gehad hebben van uw familie om een nieuwe identiteitskaart te kunnen verkrijgen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van *“artikel 1 a van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953; van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het kb tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. van redelijkheid en zorgvuldigheid, van de samenwerkingsplicht”*.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de bewijslast en samenwerkingsplicht. Zij stelt dat het feit dat het CGVS twijfelt over haar verklaringen er niet van ontslaat de eventuele gevolgen van en het bestaan van gronden tot vervolging voortkomend uit deze situatie, conform de samenwerkingsplicht, te onderzoeken.

Verzoekster stelt vast dat verweerder erkent dat *“de verzoekende partij eerder getrouwd was in Irak en dat zij nu geen koppel meer vormt met haar ex-echtgenoot”*, wat impliceert dat *“zij erkent dat de verzoekende partij nu een alleenstaande vrouw is in Irak en dat haar huwelijk op een gegeven moment is opgehouden.”*.

Verzoekster verwijst naar het EASO-verslag van maart 2019 (EASO *“Country of Origin – information Report – Iraq: targeting of individuals”* van maart 2019, p. 165-166), waarin de gevolgen voor vrouwen in de situatie van verzoekster omschreven worden. Verzoekster meent dat zij als alleenstaande vrouw een kwetsbaar profiel vertoont en dat het, gezien er geen verder huwelijk bestaat met haar ex-echtgenoot, wel degelijk mogelijk is dat *“de familie van de ex-echtgenoot het hoederecht over M. opeist en dat de verzoekende partij door haar eigen familie wordt gestigmatiseerd”*. Verzoekster betoogt dat uit voormeld EASO-rapport blijkt dat verzoekster *“als alleenstaande vrouw het risico loopt om zich bij terugkeer het slachtoffer te zijn van een gebrek aan een dak en werk”*. In het verzoekschrift wordt geopperd dat verzoekster en haar dochter, in die omstandigheden en ook omdat ze tot de soennitische gemeenschap behoren, een vogel voor de kat zijn, nu soennieten op grond van hun specifiek profiel worden vervolgd. Verder wordt erop gewezen dat *“de rechten van vrouwen en meisjes in Irak achteruitgaan zoals blijkt uit een artikel van The Guardian van 6 oktober 2019”* (stuk 3).

Verzoekster stelt vast dat verweerder niet ontkent dat *“de verzoekende partij in België in de huwelijksboot stapte met S.S.A., een in België erkend Irakees vluchteling, met wie zij en haar dochter woonachtig zijn”*. Waar verweerder geen geloof hecht aan *“het feit dat de verzoekende partij haar familie niet op de hoogte bracht”*, wijst verzoekster erop dat het uiterst moeilijk is om een negatief feit met stukken te staven. Ze betoogt dat het puur hypothetisch en ten onrechte is dat *“de verwerende partij stelt “zelfs indien u een advocaat inschakelde om voor u documenten te regelen teneinde uw huwelijk in België te kunnen laten registreren (CGVS, pg 6), zal u naar alle waarschijnlijkheid de medewerking moeten gehad hebben van uw familie om een nieuwe identiteitskaart te kunnen verkrijgen” (beslissing, p.6) om af te leiden dat de verzoekende partij, tegen haar verklaringen in, in contact zou staan met haar familie”*. Wel is, aldus het verzoekschrift, *“de vrees geuit door de verzoekende partij, conform de internationale verslagen, plausibel : “Women who had a premarital affair known to their families, or who get married without the acceptance of their families, are at risk of being killed”, the report further notes - adding that the risk is enhanced if the relationship is revealed to a wider circle of people outside the family.1314”*. Deze vrees is door haar zwangerschap nog belangrijker.”.

Wat betreft de vrees in hoofde van haar dochter M., wijst verzoekster er opnieuw op dat *“als de wettelijke huwelijksleeftijd in Irak 18 jaar is, 24% procent voor die leeftijd in een huwelijk worden verwickeld en dat tegen hun 18 jaar +- 50% van de meisjes naar alle waarschijnlijkheid kunnen worden uitgehuwd. Deze trend neemt toe. Het risico tot een vroegtijdig huwelijk neemt tevens toe wanneer families geldbehoevend zijn.”*. Verzoekster wijst erop dat ze haar verhoogde vrees uitlegde jegens haar ex-schoonfamilie en inzake het hoederecht, waarvan ze vernam dat haar ex-schoonbroer dit had gewonnen. In het verzoekschrift wordt er verder op gewezen dat *“een vroegtijdig huwelijk kan worden voltrokken met toestemming van de ouders of van de rechtbank zelf evenals dat, naast wettelijke huwelijken, een belangrijk aantal religieuze huwelijken op die wijze worden voltrokken en dat, op die wijze, de fysieke integriteit van M. in het gedrang komt, daar het huwelijk – ook als dit enkel door een imam voltrokken wordt - de echtgenoot het recht geeft om seksuele betrekkingen aan te gaan met de minderjarige M.”*.

Verzoekster stelt dat ze in geval van terugkeer dus “de onmachtige toeschouster zou kunnen worden van een huwelijk waar noch zij noch haar minderjarige dochter van willen”. Verzoekster benadrukt dat “huwelijken in Irak tevens een business zijn geworden van sjiiitische imams, die het tijdelijk huwelijk ongestraft praktiseren en meisjes hierbij in de prostitutie verdiepen” (stuk 3). Hoewel verzoekster soenniet is, wijst zij erop dat haar ex-schoonfamilie die zij als conservatief omschrijft en zich verzetten tegen het huwelijk met haar ex-echtgenoot sjiiet is.

Verder wijst verzoekster erop dat ze een vrees uitte ten gevolge van de verwestering van haar dochter, die naar school gaat, verwesterde kledij draagt, make-up,..... Zoals UNICEF in de verf zet, is toegang tot school in Irak niet vanzelfsprekend, met alle risico's tot onmenselijke en vernederende behandelingen voor kinderen. Verzoekster wijst erop dat verweerder zich de vraag niet stelt “over de behoefte aan “doeltreffende” en “niet tijdelijke” bescherming conform artikel 48/5S2: “Bescherming (...) moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn.””.

Wat betreft haar vrees als soenniet, hekelt verzoekster dat het CGVS geen enkele analyse voerde naar het risico op vervolging omwille van haar geloof bij terugkeer. Gelet op haar bijzonder profiel als soenniet in Bagdad, meent verzoekster, onder verwijzing naar voormeld EASO-rapport en rechtsleer, dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus houdt verweerder volgens verzoekster “geen rekening met het verhoogd risico dat de verzoekende partij in Bagdad loopt als soenniet en als vrouw, met een dochter en een baby die in juli 2020 zou geboren worden”. Ze verwijst naar rechtspraak van de Raad dienaangaande en wijst erop dat HRW benadrukt dat de meeste vermiste personen in Irak voornamelijk soenniet zijn (HRW “Abductions Linked to Baghdad Protests” van 2 december 2019). Verzoekster verwijst tevens naar een arrest van de Raad van State.

Verzoekster voegt eraan toe dat verweerder evenmin gewag maakt van “de ontwikkelingen in Bagdad na juni 2019 in haar beoordeling betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming, ondanks de gewijzigde algemene situatie in Bagdad”. Verzoekster stelt dat de situatie ernstig verslechterd is en verwijst naar algemene informatie. Ze wijst tevens middels landeninformatie op de impact van de coronacrisis, met name de sanitaire situatie, de opkomst van ISIS en de economische instorting door de daling van de olieprijs.

3. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster: “Stuk3: *The Guardian*, “In Iraq, religious ‘pleasure marriages’ are afront for child prostitution - BBC investigation exposes Shia clerics in Baghdad advising men on how to abuse girls”, 6 oktober 2019.”.

Verweerder brengt op 27 november 2020 een aanvullende nota bij. Bij toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid wordt een update (middels URL's) inzake de veiligheidssituatie in Bagdad ter kennis gebracht:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020.

Beoordeling

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk

aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

6. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift vast dat verweerder erkent dat *“de verzoekende partij eerder getrouwd was in Irak en dat zij nu geen koppel meer vormt met haar ex-echtgenoot”*, wat impliceert dat *“zij erkent dat de verzoekende partij nu een alleenstaande vrouw is in Irak en dat haar huwelijk op een gegeven moment is opgehouden.”* Verzoekster gaat eraan voorbij dat, hoewel verweerder aanneemt dat verzoekster geen koppel meer vormt met haar eerste echtgenoot, dit niet wegneemt dat zij geen zicht biedt op het concrete verloop van de opeenvolgende gebeurtenissen aangezien verzoekster blijft vasthouden aan een versie van de feiten die manifest ongeloofwaardig werd bevonden.

De Raad stelt te dezen vast dat verweerder niet betwist dat verzoekster in België (religieus) gehuwd is met een in België erkende vluchteling van Iraakse oorsprong, S.S.A., en samen met hem een kind heeft. Verzoekster legde ter ondersteuning hiervan een kopie van de verblijfstitel van haar partner, foto's van het huwelijksfeest en de verloving, een video van de verloving, een kopie van de religieuze

huwelijksakte en een medisch attest aangaande haar zwangerschap neer. De kopie van een uittreksel van de burgerlijke stand kadert eveneens in verzoeksters nieuwe huwelijk in België, nu zij dit heeft aangevraagd om aan te tonen dat ze ongehuwd was om opnieuw te mogen trouwen. Uit de door verzoekster voorgelegde nieuwe (originele) Iraakse identiteitskaart, uitgereikt op 8 oktober 2018, blijkt dat verzoekster weduwe is. Waar in het kader van verzoeksters eerste verzoek werd vastgesteld dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar echtscheiding, neemt verweerder thans in onderhavige procedure wel aan dat verzoekster geen koppel meer vormt met haar eerste (sjiitische) echtgenoot.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoekster aangaande haar nieuwe identiteitskaart stelt dat zij deze met de hulp van haar Iraakse advocaat heeft verkregen (notities van het persoonlijk onderhoud van 30 januari 2020, p. 6). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het voor vrouwen niet mogelijk is, of minstens heel erg moeilijk, om aan identiteitsdocumenten te komen zonder de handtekening van een mannelijk familielid, voogd of advocaat op het applicatieformulier (*“Overview of the status of women living without a safety net in Iraq”* van 22 mei 2018). Het is *in casu* aldus niet uit te sluiten dat verzoekster haar nieuwe identiteitsdocumenten heeft verkregen met de hulp van haar advocaat en hiervoor geen contact heeft opgenomen met haar familie in Irak.

7. Verder verwijst verzoekster naar het EASO-verslag van maart 2019 (EASO *“Country of Origin – information Report – Iraq: targeting of individuals”* van maart 2019, p. 165-166), waarin de gevolgen voor vrouwen in de situatie van verzoekster omschreven worden. Verzoekster meent dat zij als alleenstaande vrouw een kwetsbaar profiel vertoont en dat het, gezien er geen verder huwelijk bestaat met haar ex-echtgenoot, wel degelijk mogelijk is dat *“de familie van de ex-echtgenoot het hoederecht over M. opeist en dat de verzoekende partij door haar eigen familie wordt gestigmatiseerd”*. Verzoekster betoogt dat uit voormeld EASO-rapport blijkt dat verzoekster *“als alleenstaande vrouw het risico loopt om zich bij terugkeer het slachtoffer te zijn van een gebrek aan een dak en werk”*. Verzoekster wijst tevens op het feit dat zij en haar dochter tot de soennitische gemeenschap behoren en stelt dat *“de rechten van vrouwen en meisjes in Irak achteruitgaan zoals blijkt uit een artikel van The Guardian van 6 oktober 2019”* (stuk 3).

Hoewel verzoeksters profiel als alleenstaande vrouw in geval van terugkeer naar Irak op het eerste zicht aannemelijk is, dient erop gewezen dat in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld dat haar voorgehouden problemen met haar familie en de familie van haar ex-man niet aannemelijk waren. Daarnaast stelde de commissaris-generaal in het kader van onderhavig verzoek terecht vast dat verzoeksters verklaringen omtrent het hoederecht in het verlengde liggen van de ongeloofwaardig bevonden problemen uit haar eerste verzoek, dat verzoekster geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van de juridische procedure op basis waarvan N. het hoederecht over M. zou verkregen hebben, en dat haar verklaringen omtrent het hoederecht niet concreet, noch gedetailleerd zijn. Verzoekster kan met haar verwijzingen naar algemene informatie de vaststellingen in verband met het door haar voorgehouden, doch ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, met name dat haar eerste echtgenoot verzoeksters broer zou hebben vermoord en zij hierom verstoten zou zijn door haar stam, niet wijzigen.

8. Waar verzoekster, onder verwijzing naar algemene informatie, aanhaalt dat haar dochter zal worden uitgehuwelijkt in Irak, volstaat het (opnieuw) niet te verwijzen naar algemene rapporten om aan te tonen dat verzoeksters dochter in haar land van herkomst daadwerkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. De Raad herneemt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij problemen kent met haar ex-schoonfamilie, noch dat N. het hoederecht over M. zou hebben, noch dat men M. zou willen uithuwelijken. Zij toont dan ook geen concrete persoonsgerichte vervolging in hoofde van haar dochter aan in geval van terugkeer naar Irak.

Verder wijst verzoekster erop dat ze een vrees uitte ten gevolge van de verwestering van haar dochter, die naar school gaat, verwesterde kledij draagt, make-up, etc. en haalt ze aan dat toegang tot school in Irak volgens UNICEF niet vanzelfsprekend is. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing reeds terecht stelde dat ze inzake de vrees in hoofde van haar dochter dezelfde elementen aanhaalt die M. reeds heeft aangebracht in het kader van haar eigen verzoek, hetgeen niet-ontvankelijk werd bevonden door het CGVS en in beroep werd verworpen door de Raad. De loutere herhaling van de asielmotieven en verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift kan de voormelde appreciatie niet doen ombuigen.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster kan dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

11. Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad vooreerst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, zoals deze ook blijkt uit de update van verweerder ingevolge de aanvullende nota van 27 november 2020, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief of verouderd is, noch dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De artikelen bevestigen immers het geweld in Irak dat in de bestreden beslissing wordt beschreven en liggen in het verlengde van de motivering in de bestreden beslissing. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad verwijst voorts naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit rechtsoverweging 43 van dit arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Hoe meer de verzoekster eventueel het bewijs kan leveren dat zij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van het willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoekster dient aldus persoonlijke omstandigheden aan te voeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het vastgestelde willekeurig geweld dermate verhogen dat, hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in haar hoofde bestaat.

Aangaande verzoeksters persoonlijke situatie blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters eerste, sjiitische echtgenoot overleden is en zij bijgevolg weduwe is en dat zij opnieuw (religieus) getrouwd is met een in België erkende vluchteling met Iraakse nationaliteit, S.S.A., en inmiddels samen met hem een pasgeboren baby heeft.

Uit de elementen van het dossier kan afgeleid worden dat verzoekster, gelet op het (religieus) huwelijk met een in België erkende Iraakse vluchteling, bij terugkeer naar Irak als een alleenstaande vrouw met twee minderjarige kinderen kan worden aanzien. Verzoekster kan ook als een alleenstaande Iraakse vrouw met twee minderjarige kinderen worden aanzien die niet meer kan rekenen op de ondersteuning en bescherming van haar voormalige schoonfamilie of haar eigen familie in geval van terugkeer naar Irak. De verklaringen van verzoeksters dochter M. inzake haar familie tijdens de terechtzitting bevatten verdere aanduidingen dat ondersteuning en bescherming door familie, zeker in hoofde van dochter M., aldaar niet zal worden verleend.

Het wordt door verweerder niet betwist dat verzoekster een soennitische moslima is, afkomstig uit Bagdad, die reeds in 2007 werd erkend door UNHCR in Syrië en in 2015 werd erkend door UNHCR in Turkije. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij bij UNHCR in Turkije onder meer aangaf dat ze problemen kende als soennitische in een sjiitische wijk in Bagdad (notities van het persoonlijk onderhoud van 25 februari 2016, p. 17). Verzoekster keerde na haar erkenning door UNHCR in Turkije niet terug naar Irak en reisde op clandestiene wijze naar België.

Rekening houdend met het geheel van de elementen in het individuele dossier van verzoekster, *in casu* haar soennitische achtergrond in samenhang met haar erkenningen door UNHCR in Syrië in 2007 en in Turkije in 2015 alsook haar profiel als alleenstaande vrouw met twee minderjarige kinderen zonder familiaal netwerk in Bagdad, en gelet op de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, dient te worden besloten dat in hoofde van verzoekster persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die tot gevolg hebben dat verzoekster en haar twee minderjarige kinderen, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Bagdad.

Gelet op de persoonlijke omstandigheden van verzoekster en het geheel van de voorhanden zijnde informatie, zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat *in casu* verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS